

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. MARSOLLEAU

Ο ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ ΧΗΡΟΣ

Ίσιδωρος ήταν ο κλητήρας τών γραφείων μας, στην έφημερίδα μας «Τύμπανον».

Ήταν ένας γεροντικός αγαθός, με γκριζα μαλλιά και τιμημένος με το στρατιωτικό μετάλλιο, γιατί είχε υπηρετήσει άλλοτε έποχίας ως λογιστής τής Γαλλίας σ' ένα συντάγμα Κυνηγών.

Από το ενδύσειον περιθώριον, του έδινε, κατά τή γνώμη μου, το καλύτερον, δικαιώματα σ' ένα τεμπέλιον παρών. Νόμιζε πως είχε υπηρετήσει άλλια όρκετά, γιά να μήν έχει παιδά ζήλο στή δουλειά του. Και, γιά να βεβαιωθήτε, σ' όσες λίω μόνο ότι τ' γραφεία του «Τυμπάνου» από άπόψεως καθαριότητας ήσαν όπριζοσποτα. Τά σερβιτσιότα τής σκόνης π' άκωναν όλοένα στή ορχή των τόμων που ήσαν άρροδιασμένοι σε μία βιβλιοθήκη ή όποια άγνόησει πάντοτε τήν ύπαρξή του φτερού.

Θά μπορούσε κανείς να γράψη τή λέξη «γυροφόνος» με τή άκρη του δοχτύλου του, πάνω σε όλα τά γραφεία τής συντάξεως, που τόσο ή σκόνη ήταν παντού άφθονή άπλωμένη.

Όσο γιά τά καλαμάκια, ποτέ δέν είχαν μέσα μελάνη. Κι' όσο γιά τά πατώματα, αυτό πενά θύμειαν τους κλασικούς σταύλους του Αθίνου. Ο Ίσιδωρος μας δέν ήτοιασε καθόλου με τόν Ήρακλή και μονάχα ή ιδέα όνός καθαρισμού των διαμερισμάτων που ήσαν έμπιστευμένα στις φρονιδες του, τόν έκανε ν' αναστρέφεται.

Μά οι δημοσιογράφοι εινε καλά παιδιά. Και, άντελώς αντίθετα προς τους όφριβίστες και τους νεοπλαύτους — ίσως γιατί οι ίδιοι πολύ σπάνια κατορθώνουν κάτι στή ζωή — εινε επίεικες προς τους ύφισταμένους των και καλύτεροδοι στους ύπρητες των.

Έτσι ο Ίσιδωρος δέχονταν άνάκι έπιτιμήσεων και μορφών γιά τήν άπεράντου μακαριότητα τεμπελιά του και τήν παροιμιώδη άκαθαρία των γραφείων, χαμόγελα, γλυκόλογα, χειραφίσε όλο τή χρόνο και μπουναμάδες τής πρωτοχρονιά.

Ο Ίσιδωρος ήταν παντρεμένος, έπειδή δέ έπιανε κάθε μέρα τόν πόστο του στις δύο τή άπόγευμα όνός αντίπαλο τής έφημερίδος, γεμμάτιζε κάθε μεσημέρι στο σπίτι του. Τό βράδυ του έφρονε τόν δειπνο του στή γραφεία ή γυναικα του. Τό έρωσε αυτό τόν δειπνο όλομόνοχος, μά από τόν ύφος του έδειχνε πως δέν έπιανε καθόλου εύχαριστημένος άπ' αυτό... Πώς να εύχαριστηθή ο άνδρωπος από σκέτες φακές ή από μία σούπα κρύα; Κ' έτσι καθως έρωσε είχε τόν ύφος του άνδρωπου που κάνει μία άγγαρεία, που τρώει γιά να ζή και δέν ζή γιά να τρώη, πράγμα που θά τόν άρεσε περισσότερο..

Έξαφνα, μία μέρα, έπληθε ή κατάσταση. Η γυναικα του Ίσιδωρου τά κακόροσε... Άμέσως μετά τόν μοιραίο, ο κλητήρας μας έρωσε τρέχοντας στή γραφεία του «Τυμπάνου» και μόλις άνοιξε τόν ταμείο παρουσιάστηκε στή θυρίδα τόν τόσο δακρυβερχέτο, ώστε τόν πρόσπο τόν έτοιασε περισσότερο με μουσκεμένο σφουγγάρι παρά με άνδρωπική μορφή.

Ο διαχειριστής μας συγκινήθηκε τόσο, ώστε τόν λιγότερο που μπορούσε να κάνη γι' αυτόν, ήταν να τόν δώση δύο μηνών μισθός έλεγε στενάχοντας ο Ίσιδωρος.

Έκείνο τόν καιρό, βλέπετε, οι διαχειρισταί είχαν καρδιά, και ή «κυρία προκαταβολή» δέν είχε πεθάνει άκόμμα.

Τό βράδυ, όταν οι συντάκται πήγανε στή γραφεία, τόν πράγμα ήταν πιο συγκινητικό άκόμμα. Ο Ίσιδωρος δέν ήταν πειά σφουγγάρι... Είχε με-

πάρκο ένα κύριο που τής κάνει τά γλυκά μάτια. Μά έγω ήληεύω. Και θά του δοχτώσω πάλι σή μερα κανένα δάχτυλο, που θά μου πάει;

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.—Τι κακός που είσαι!

ΤΟΜΠΟΣ.— Δέν είμαι κακός. Ζηλεύω. Έσύ δέν ζηλεύεις;

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Όχι! Κι' ο κύριος χαιδέυει συχνά τή δακτυλογράφο του.

ΤΟΜΠΟΣ.—Και δέν θυμώνεις;

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.—Γιατί να θυμώσω; Είνε κι' εκείνη ή καυμένη σά γατίτσα. Με κόκκινα μυτερά νύχια και γαλανά μάτια. Μονάχα ούρα δέν έχει... Τι κρίμα!

ΤΟΜΠΟΣ.— Κι' αυτός που κάνει έρωτα στήν κυρία έπειδή δέν έχει ούρα να κονήσθη, κοινεί τόν κεφάλι του. Μά έγω δέν τόν αγαπάω.

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.— Τι άγαπάς έσύ, έπί τέλους;

ΤΟΜΠΟΣ.— Έσένα!

ΜΟΥΤΣΕΤΤΑ.—Μωρέ μούτρα!... Πφ!

(Φεύγει περήφανα, με τήν ούρα ψηλά, σάν παχαλιγή λουπάδα).

ταβλήθη σε... καταράκη δακρύων!

Ζήτησε από τόν διευθυντή μία μικρή συμπληρωματική ένίσχυση κι' όχτώ μέρες άδειας! Άγαπούσε τόσο τή μακαριότητα! Συλλογιστήτε λοιπόν... Τήν είχε παντρευτή τόν καιρό που ύπηρετούσε άκόμμα στή στρατό... Ήταν ή πιο όμορφη κοπέλλα του χωριού του... Κ' ή πιο τίμια. Ποτέ δέν είχαν φιλονικίες, είκοσι χρόνια τώρα που ζούσαν παντρεμένοι... Ποτέ δέν είχαν άλλάξει μία λέξη... Ήσαν πάντα σύμφωνοι όπως και τήν πρώτη μέρα του γάμου των!..

Και καθως μας τάλεγε όλ' αυτά ο Ίσιδωρος, δός του κι' αναλύσαν σε κινούσρια δάκρυα και κινούσριους λυγμούς...

Όλος ο κόσμος είχε συγκινήθη... Κι' ο καθένας, κατά τά μέσα του, προσπάθησε ν' άλαφρώσει τόν πόνο του. Άλλος με πορηγορητικά λόγια, άλλος με κανά-δύο ταλληράκια.

Κ' έκείνος τά δέχονταν όλα με τήν ίδια εύγνωμοσύνη. Καυμένη Ίσιδωρος!..

Τήν έπομένη, όλ' ή σύνταξη του «Τυμπάνου» συνάδουσε τιμητικά ός τήν τελευταία τής κατοικία, τή συντροφίσα του Κερβέρου τόν άντιθαλάμου μας.

Πρέπει να πώ έδώ ότι ο τεράστιος πόνος του Ίσιδωρου, μās φανόταν κάπως δυσανάλογος εν σχέσει προς τήν άπόλαση που είχε πάθει... Ήταν άφραία ή μακαριότητα; Χρ!.. Σάν γέροκο άλογο τής χωροφυλακής, γεμά ο άποστήματα. Τήν έξεραμε γιατί τή βλέπουμε σανά που έφρονε τόν δειπνο του σούζου της... Ήταν τίμια; Μπορεί να ήταν κατά τά τελευταία χρόνια, άφού περνούσε τόν σούζο τής κατά δέκα χρόνια, τολλάχιστον... Κι' αυτός δέν ήταν πειά καθόλου νέος ο φτωχός. Όσον άφραία τή άφρονα με τήν όποια ζούσε τόν άνδρωγγο, όχημα φροά, άλλα είκοσι, έκατό, είχαμε άκούσει τόν Ίσιδωρο και τήν κ' Ίσιδωρου ν' άλλάζουν, τή στιγμή που έκείνη έφτανε με τά πιάτα τής τυλιγμένα σε μία πετσέτα, λόγια τρυφερά όπως αυτό: «Καμήλια!» ή «Γέρο μούγρο»!..

Πάντως, παρ' όλ' αυτά, ο Ίσιδωρος ήταν τόσο συντηρημένος στή κομητήριο και τόσο με τόν ύφος του φρονόταν σάν να μās λέη: «Κρατήστε με γιατί θά σκοτωθώ», ώστε αναγκαστήσαμε να τόν τρωθήξουμε διά τής βίας από τόν χείλος του τάφου τής μακαριότητας.

— Τι θ' άπογίνα τώρα; ώλόλυξε. Τι θά άπογίνα όλομόνοχος κ' έρημος σάν τόν σκυλί; Ά! τά έχασα όλα νομίζεις!..

Τόν παρηγορήσαμε όσο μπορούσαμε σ' ένα μάτσο, έξαντιλνάζουσε όλη μας τήν εύλογιστία και προ-

σφρονιάς του μισή ντουζίνα ποτήρια ύφνέτι με λάχαιρο... Έτσι έξαναγύρησε στή σπίνη του, στυλι σ' τόν μεθύσι, μά λιγότερο πιναρόμενος...

***

Δύο μήνες κατόπιν—είχε αναλάβει έντωμεταξύ τά καθήκοντά του και τά έξακουσε πάντοτε με τήν ίδια... άκαθαρία—ο Ίσιδωρος έπανακαρυσίαστηκε ένα πρωί στή ταμείο και ζήτησε πάλι δύο μηνών προκαταβολή.

— Τά θέλω γιά να κάνω μνημόσυνο στή μακαριότητα, έξηγήσησε.

Ψυσικά έπληρε τήν προκαταβολή. Κι' άπ' αυτή τήν ήμέρα, κάθε δεκαπενθήμερο παρουσιαζόταν στή ταμείο με μισοκακόμοιρο ύφος και ζητούσε προκαταβολή γιά μνημόσυνο τής μακαριότητας.

— Πάλι μνημόσυνο! τόν ρωτούσε ο ταμίας.

— Τι να κάνω; άπαντούσε. Ήταν τόσο καλή ή καυμένη!..

Τά μνημόσυνα αυτά τράβηξαν σε μάζοχος. Ο Ίσιδωρος έπιανε τά λεπτά, πήγαινε σε μία ταβέρνα κι' έπιανε ύπερ άναπαύσεως τής ψυχής τής μακαριότητας.

— Τής έκανε μνημόσ — σινονί! όπως έλεγε.

Ός που στή τέλος, μία βραδυά έσκασε από τόν πολύ κρασί και πήγε να τήν συναντήση στόν άλλο κόσμο!..

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπορείτε οικονομίας, έσοτα μικράς, άν δέν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτά εις τόν Ταμειυτήριο τής Έθνικής Τραπέζης. Έτσι άσφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και μαζί με τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά — σιγά ένα σεραστών κεφάλαιο, άπαιρητόν διά τά γεράματα και διά κάθε έκτακτη άνάγκη τής ζωής σας.

Έπιανε κάθε μέρα τόν πόστο του, στίς δύο τόν άπόγευμα...

Τού έδωσε δύο μηνών μισθός προκαταβολή